

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118379827
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6118379827.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpený advokátskou kanceláriou: HMG LEGAL, s.r.o., so sídlom Jahodná 3369/9, Poprad, IČO: 35 885 459, proti žalovaným v rade: 1. D. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., č. XXX, 2. G. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. č. XX, o zaplatenie sumy 7 808,25 Eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej 2. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 17Csp/4/2019-252 zo dňa 12. novembra 2019, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. p o t v r d z u j e.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. m e n í tak, že žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 77,66 %, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v 2. rade v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

Žalobcovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v 1. rade

o d ô v o d n e n i e :

1. Zhora uvedeným rozsudkom, Okresný súd Nové Zámky, ako súd prvej inštancie uložil žalovaným 1. a 2. spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 7 808,25 Eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 619,78 Eur od 13.02.2018 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1. a 2. v rozsahu 100 % (II. výrok). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“ alebo „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 13.11.2018 domáhal od žalovaných 1. a 2. spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 8 839,37 Eur, úroku vo výške 4,28 % ročne zo sumy 6 619,78 Eur od 13.02.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7 808,25 Eur od 13.02.2018 do zaplatenia titulom zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286, zo dňa 09.06.2018, na základe ktorej žalobca ako veriteľ, poskytol žalovaným 1. a 2. ako spoludlžníkom hypotekárny úver 28 000 Eur za účelom kúpy nehnuteľnosti. Zmluvné strany sa dohodli na pohyblivej úrokovej sadzbe, v čase uzavretia zmluvy vo výške 4,28 % ročne a dobe splatnosti úveru 30 rokov. Splácanie úveru bolo dohodnuté v mesačných splátkach po 138,24 Eur, splatných k

15. dňa tohto ktorého mesiaca. Pohľadávka z úverového vzťahu bola zabezpečená záložnou zmluvou zo dňa 09.06.2014, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť: 2- izbový byt č. X, nachádzajúci sa v L., v bytovom dome so súp. č. XXX, zapísanom na LV č. XXXX. Záložcami boli B. a C. M.. Podľa čl. VIII bod 9 úverovej zmluvy v prípade porušenia zmluvných povinností zo strany dlžníkov /žalovaných 1. a 2./ bol žalobca ako veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť, či požadovať okamžité splatenie úveru a príslušenstva. Keďže žalovaní 1. a 2. úver riadne nesplácali a boli v omeškaní s úhradou dlžnej sumy, žalobca ich listom z 10.01.2017 vyzval k náprave a upozornil ich na to, že ak k náprave nedôjde, pristúpi k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru. Keďže napriek výzve a upozorneniu žalovaní dlžné splátky žalobcovi neuhradili, tento ku dňu 15.05.2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Pohľadávka bola ku dňu zosplatenia, t. j. ku dňu 15.05.2017 vo výške 27 420,61 Eur a pozostávala z istiny úveru 27 087,34 Eur a zo zmluvných úrokov 331,47 Eur a zo zákonných úrokov 1,80 Eur. Následne žalobca pristúpil k výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby realizovanej podľa zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Po zosplatení pohľadávky žalovaní 1. a 2. čiastočne plnili, dňa 15.06.2017 uhradili sumu 40,09 Eur, dňa 17.07.2017 sumu 40,09 Eur a následne sumu 36,86 Eur. Uvedená suma spolu vo výške 117,04 Eur bola žalobcom započítaná na pohľadávku istiny. Dňa 26.01.2018 sa uskutočnila dražba, dražená nehnuteľnosť bola vydražená za sumu 22 300 Eur. Po uspokojení nákladov dražby v sume 1 949,48 Eur, bola zvyšná, dražbou získaná suma vo výške 20 350,52 Eur, použitá na úhradu istiny úveru. Po zaúčtovaní výťažku dražby na istinu pohľadávky, predstavovala ku dňu 12.02.2018 pohľadávka žalobcu sumu 8 839,37 Eur a pozostávala z istiny úveru 6 619,78 Eur a neuhradený zmluvný úrok z úveru vo výške 1 188,47 Eur, z vyčísleného úroku z omeškania 1 031,12 Eur. Uvedenú sumu 8 839,37 Eur spolu s nevyčísleným úrokom z úveru a z nevyčísleným úrokom z omeškania, tak ako to bolo uvedené v žalobe, si žalobca uplatnil v tomto konaní návrhom na vydanie platobného rozkazu, podaným na Okresnom súde v Banskej Bystrici. Pred vydaním platobného došlo z podnetu Okresného súdu Banská Bystrica zo strany žalovaného k čiastočnému späťvzatiu žaloby postupom podľa § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. V zmysle tohto čiastočného späťvzatia bol dňa 17.12.2018 v upomínacom konaní vydaný platobný rozkaz, ktorým kauzálny príslušný Okresný súd Banská Bystrica zaviazal žalovaných 1. a 2. spoločne a nerozdielne k úhrade sumy 7 808,25 Eur / neuspokojená istina 6 619,78 Eur + zmluvný úrok 1 188,47 Eur vyčíslený za obdobie do 12.02.2018/ a k úhrade nevyčísleného úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 6 619,78 Eur /istina úveru/ od 13.02.2018 do zaplatenia. Žalovanému 1. sa platobný rozkaz doručiť nepodarilo. Žalovaná 2. voči nemu podala odôvodnený odpor. Z dôvodu, že žalovaná v rade 2. podala voči platobnému rozkazu odpor, žalovanému 1. sa zase nepodarilo platobný rozkaz doručiť a žalobca súčasne navrhol pokračovať v konaní, Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec Okresnému súdu Nové Zámky podľa § 13, § 10 a 14 CSP v spojení s § 10 ods. 3, § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z.z. Okresný súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie. Strany sporu zotrvali na svojich tvrdeniach. Žalobca ešte pred tým, ako bola žaloba doručená žalovaným 1. a 2. a pred vydaním platobného rozkazu v upomínacom konaní, súhlasil s vydaním platobného rozkazu postupom podľa § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z., t.j. platí, že vo zvyšnej časti vzal žalobca žalobu späť a konanie sa v tejto časti zastavilo zo zákona. Predmetom konania je v zohľadnení na uvedené v súčasnosti suma 7 808,25 Eur/neuspokojená istina 6 619,78 Eur + zmluvný úrok 1 188,47 Eur vyčíslený za obdobie do 12.02.2018/ a nevyčíslený úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 6 619,78 Eur /istina úveru/ od 13.02.2018 do zaplatenia. Súd skúmal, či nárok na zaplatenie tejto pohľadávky žalobcu je dôvodný. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, vypočul žalovaných, pričom zistil nasledovný skutkový stav: Zo zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286 zo dňa 09.06.2014 súd zistil, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovaným 1. a 2. ako dlžníkom úver na kúpu nehnuteľnosti špecifikovanej v zmluve a to vo výške 28 000 Eur. Úver bol poskytnutý s dohodnutou úrokovou sadzbou 4,28 % ročne s platnosťou do 17.06.2019, so súčasne dohodnutým spôsobom prípadnej zmeny úrokovej sadzby počas splácania úveru. Podmienky splácania úveru boli dohodnuté v čl. VI úverovej zmluvy. Pohľadávka žalobcu, t. j. veriteľa z úverového vzťahu bola zabezpečená zriadením záložného práva v prospech banky k nehnuteľnostiam, na kúpu ktorých bol úver poskytnutý. Nakoľko si žalovaní 1. a 2. ako dlžníci zo zmluvy riadne svoju povinnosť zo zmluvy neplnili, úver riadne nesplácali, žalobca najskôr dlžníkov vyzval na úhradu dlžných splátok úveru a to výzvou zo dňa 10.01.2017. Keďže si žalovaní 1. a 2. svoju povinnosť riadne nesplnili ani na základe uvedenej výzvy, žalobca im listom zo dňa 17.05.2017 oznámil, že ku dňu 15.05.2017 vyhlásil celú pohľadávku z úveru za splatnú. Ku dňu vyhlásenia splatnosti celého dlhu bola pohľadávka žalobcu voči žalovaným vyčíslená na sumu 27 461,11 Eur a na úhradu tejto sumy boli súčasne obaja žalovaní aj vyzvaní a bola im na úhradu pohľadávky poskytnutá lehota do 16.05.2017. Písomnú zmluvu o úvere uzatvoril žalobca - banka a žalovaní 1. a 2. - dlžníci ako spotrebitelia. Súd prvej inštancie posudzoval túto zmluvu ako zmluvu úverovú podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, nakoľko je zrejmé, že

úverovú zmluvu ako zmluvný typ upravuje Obchodný zákonník vo svojich ustanoveniach § 497 a nasl. Napriek tomu, že zmluva, ktorú zmluvné strany uzavreli, je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku, nie je možné neprihliadať na skutočnosť, že účastníci zmluvného vzťahu uzavreli zmluvu, ktorú žalovaní uzatvárali ako spotrebiteľia. Preto súd posudzoval zmluvu aj podľa príslušných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd však súčasne podotýka, že vzhľadom na skutočnosť, že úver bol poskytnutý na kúpu nehnuteľnosti, nie je možné na zmluvu aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko to výslovne vylučuje ustanovenie § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že strany sporu uzatvorili platne úverovú zmluvu podľa § 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorej sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovaným 1. a 2. ako dlžníkom dohodnuté peňažné prostriedky na kúpu nehnuteľnosti a žalovaní 1. a 2. sa zaviazali žalobcovi poskytnutý úver v zmluve dohodnutým spôsobom splatiť a to aj spolu s dohodnutými úrokmi. Súd mal preukázať, že žalobca ako veriteľ z úverového vzťahu si svoj záväzok zo zmluvy splnil, úver v dohodnutom rozsahu žalovaným 1. a 2. ako dlžníkom poskytol. Žalovaní 1. a 2. ako dlžníci si však svoje povinnosti zo zmluvy riadne neplnili, úver dohodnutým spôsobom riadne nesplácali. Preto ich žalobca najskôr výzvou zo dňa 10.01.2017 upozornil na porušenie povinnosti a poskytol im lehotu na doplatenie dlžných splátok. V tom čase / ku dňu 09.01.2017/ boli žalovaní v omeškaní s úhradou splátok spolu v sume 306,20 Eur. Keďže žalovaní 1. a 2. dlžobu napriek tejto výzve neuhradili, žalobca listom zo dňa 17.05.2017 oznámil, že vyhlásil ku dňu 15.05.2017 mimoriadnu splatnosť úveru a k uvedenému dňu vyčíslil pohľadávku sumou 20 548,64. Žalobca tak urobil v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Možnosť požadovať okamžité splatenie istiny úveru a príslušenstva mali strany sporu dohodnutú v ustanovení článku VIII. bod 9 zmluvy. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej 2., resp. jej právneho zástupcu a na rozdiel od nich takto koncipovanú dohodu o možnosti požadovať v prípade porušenia povinností od dlžníkov okamžité splatenie istiny úveru a jej príslušenstva považoval za dostatočne určité a jasné a v súlade s ustanovením § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Preto mal súd zato, že žalobca ako veriteľ mohol od žalovaných potom, ako riadene úver prestali splácať a dostali sa do omeškania s úhradou jednotlivých splátok, požadovať okamžité splatenie istiny a príslušenstva. Vychádzajúc z ustanovenia § 565 v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, k tomu, aby veriteľ mohol od spotrebiteľa požadovať okamžité splatenie úveru s prísl., je potrebné, aby bol dlžník v omeškaní s úhradou splátky 3 mesiace a súčasne bol zo strany veriteľa na uplatnenie tohto práva upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní. V tomto prípade uvedený zákonný postup zo strany veriteľa pri uplatňovaní si dohodnutej možnosti žiadať predčasné splatenie úveru s príslušenstvom dodržaný bol. Vychádzajúc aj prehľadu úhrad /č. I. 29/, mal súd za preukázané, že k jednostrannému uplatneniu uvedeného práva zo strany veriteľa došlo potom, ako boli žalovaní s úhradou splatnej splátky úveru v omeškaní viac ako 3 mesiace a súčasne potom, ako boli žalovaní ako dlžníci na možnosť uplatnenia si tohto práva zo strany žalobcu /veriteľa/ upozornení v lehote nie kratšej ako 15 dní. Keďže pohľadávka žalobcu bola zabezpečená zmluvným záložným právom, žalobca pristúpil k jeho realizácii, výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby. To, že k dražbe došlo relevantným spôsobom nespochybnila žiadna zo strán. Žalovaná 2. však uviedla, že realizovaním výkonu záložného práva, ktoré podľa nej plní aj uhradzovaciu funkciu, zanikli akékoľvek iné nároky voči žalovaným. Súčasne žalovaná 2. uviedla, že je problémom žalobcu, ako veriteľa, že si vybral takého dražobníka, ktorý nedokázal záloh speňažiť za vyššiu sumu a nezabezpečil čo najväčšie možné uspokojenie pohľadávky žalobcu v rámci výkonu záložného práva. Preto ak žalobcovi podhodnotením ceny nehnuteľnosti v dražbe vznikla nejaká škoda, nezodpovedná za ňu žalovaná 2., ale dražobná spoločnosť a od tejto si má žalobca uplatniť nárok na náhradu škody. Žalovaná 2. spochybnila tiež náklady na dražbu, tvrdila, že ich žalobca nepreukázal. Z v konaní predloženého listinného dôkazu: faktúry č. 2018007 a tabuľky vyčíslenia nákladov, mal súd za dostatočne preukázané, že výťažok z dražby bol vo výške 22 300 Eur a náklady dražby boli vo výške 1 949,48 Eur. Ako bolo uvedené vyššie, ku dňu 15.05.2017, t.j. ku dňu zosplatnenia úveru /využitia práva veriteľa požadovať od dlžníkov okamžitú úhradu istiny a príslušenstva pohľadávky/, bola táto pohľadávka na istine a príslušenstve vo výške 27 420,61 Eur a pozostávala z istiny úveru 27 087,34 Eur a zo zmluvných úrokov 331,47 Eur a zo zákonných úrokov 1,80 Eur. Následne však žalovaní 1. a 2. čiastočne plnili, dňa 15.06.2017 uhradili sumu 40,09 Eur, dňa 17.07.2017 sumu 40,09 Eur a následne sumu 36,86 Eur. Uvedená suma spolu vo výške 117,04 Eur bola zo strany žalobcu započítaná na pohľadávku istiny. Výkon záložného práva, t.j. dražba, sa uskutočnila dňa 26.01.2018 a dražená nehnuteľnosť bola vydražená za sumu 22 300 Eur. Po uspokojení nákladov dražby v sume 1 949,48 Eur, bol zvyšok výťažku dražby vo výške 20 350,52 Eur, použitý na úhradu istiny úveru. Po zaúčtovaní výťažku dražby na istinu pohľadávky, predstavovala ku dňu 12.02.2018 pohľadávka žalobcu sumu 8 839,37 Eur a pozostávala z istiny úveru 6 619,78 Eur /pôvodne 27 087,34 Eur - čiastočné plnenie 117,40 Eur - výťažok dražby 20 350,52

Eur/ a neuhradený zmluvný úrok z úveru vo výške 1 188,47 Eur, z vyčísleného úroku z omeškania 1 031,12 Eur. Z uvedenej sumy sa žalobca v súčasnosti domáha od žalovaných 1. a 2. zaplatať doposiaľ neuhradenej istiny 6 619,78 Eur, vyčísleného úroku z úveru vo výške 1 188,47 Eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 619,78 Eur /istina úveru/ od 13.02.2018 do zaplatať. Žalovaní 1. a 2. v konaní nepreukázali, že z uvedenej dlžnej sumy, ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú a nárok žalobcu ako oprávnený a to titulom zmluvy o úvere uzavretej podľa § 497 a nasl., Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, uhradili čo i len časť. Preto súd zaviazal žalovaných v rade 1. a 2., aby spoločne a nerozdielne uhradili žalobcovi žalovanú sumu 7 808,25 Eur /istina 6 619,78 Eur - vyčíslený úrok 1 188,47 Eur/. Žalovaní 1. a 2. sú s úhradou žalovanej sumy nepochybne v omeškani, ku dňu 13.02.2018 bola splatná celá dlžná istina, preto súd v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi aj ním uplatnený 5 %-ný úrok z omeškania z istiny 6 619,78 eur od 13.02.2018 do zaplatať. Vzhľadom na vyššie uvedené súd vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokoch rozsudku. Čo sa týka tvrdenia žalovanej 2., ktorá bez bližšieho zdôvodnenia tvrdila, že dohoda podľa čl. VIII. bod 9 je neplatná, k tomu súd opätovne uvádza, že sa s týmto názorom nestotožnil. Predmetná dohoda je podľa súdu jasná, určitá a zrozumiteľná, je uzavretá v súlade s Občianskym zákonníka, t.j. nie je v rozpore so zákonom. Čo sa týka postupu pri uplatnení práva podľa tejto dohody, súd má zato, že žalobca ako veriteľ postupoval v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Uvedeným postupom neboli žalovaní ako dlžníci znevýhodnení, zmluvu podpísali dobrovoľne, jej obsah akceptovali a pokiaľ by si riadne plnili povinnosti zo zmluvy k realizácii tohto zmluvného dojednaní zo strany veriteľa nemuselo dôjsť. Žalovaná 2. vzniesla aj námietky týkajúce sa výkonu záložného práva, ktoré slúžilo na zabezpečenie pohľadávky žalobcu z vyššie uvedenej úverovej zmluvy. K uvedenému súd uvádza, že záložná zmluva je bežným a často používaným zabezpečovacím inštitútom v súkromnom práve a jeho princípom, resp. základným účelom, je zabezpečenie pohľadávky veriteľa, s tým, že pokiaľ pohľadávka veriteľa zo strany dlžníka uspokojovaná riadne nie je, záložný veriteľ je oprávnený pristúpiť k výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby v zmysle zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Táto dobrovoľná dražba má jednoznačne oporu v zákonnej úprave, pričom k otázke legitimacy jej realizácie súd na podporu poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS23/2014, zo dňa 24.09.2014, z ktorého vyplýva, že realizácia dobrovoľnej dražby v prípade záložného veriteľa, ako navrhovateľa dražby je možná a k jej realizácii nie je potrebné disponovať zo strany záložného veriteľa akýmkoľvek exekučným titulom, ktorý by mal byť podkladom na nútený predaj nehnuteľnosti. Je teda zrejmé, že výkon takejto dražby je/ bol v súlade s ústavou. Pokiaľ však žalovaná 2. mala zato, že dražba sa neuskutočnila v súladne so zákonom, pokiaľ mala výhrady voči znaleckému posudku, mala to riešiť v rámci uvedenej dražby a postupom podľa zákona č. 527/2002 Z.z.. K tomuto, v súčasnosti uvádzanému, resp. žalovanou spochybňovanému postupu veriteľa a dražobníka pri realizácii dražby súd uvádza, že rozhodnutie o tom, či dražba bola vykonaná v súlade so zákonom a či boli splnené všetky podmienky pre jej uskutočnenie, t.j. aj to, či existovala splatná pohľadávka, pre ktorú sa výkon záložného práva realizoval, či ohodnotenie zálohu je, alebo nie je v rozpore so zákonom, bolo možné urobiť výlučne v konaní o neplatnosť dražby. Priebeh dobrovoľnej dražby upravuje zákon č. 527/2002 Z.z.. V zmysle ust. § 21 odsek 2 cit. zákona je upravená možnosť požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Podľa súdu len v takomto konaní o neplatnosť dražby bolo možné riešiť otázku, či dražba prebehla v súlade so zákonom o dražbách a či pre jej uskutočnenie, boli splnené všetky zákonné požiadavky. T.j. či bol zo strany dražobníka a záložného veriteľa dodržaný pri realizácii celého procesu dražby zákonný postup. A v inom konaní, potom ako dražba prebehla, už nie je možné ako prejudiciálnu otázku riešiť, či bol veriteľ oprávnený, alebo nie dobrovoľnú dražbu vykonať a či bol pri jej realizácii dodržaný postup. T.j. v tomto sporovom konaní súd už nie je oprávnený zaoberať sa postupom či už dražobníka, alebo záložného veriteľa pri realizácii dražby. Čo sa týka tvrdenia žalovanej, že výkon záložného práva má aj uhradzovaciu funkciu, s týmto tvrdením možno súhlasiť. Jednou z funkcií, resp. účelom výkonu záložného práva je zabezpečenie pohľadávky veriteľa, s tým, že pokiaľ pohľadávka veriteľa uspokojovaná riadne nie je, záložný veriteľ je oprávnený pristúpiť k výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby a uspokojiť pohľadávku z výťažku dražby. Zo žiadneho zákonného ustanovenia však nevyplýva, že výkonom záložného práva dochádza automaticky k zániku celej zabezpečenej pohľadávky. Výkonom záložného práva totiž dochádza k zániku len tej časti zabezpečenej pohľadávky, ktorá bola uspokojená z výťažku z dražby. Preto nič nebráni veriteľovi, aby si tú časť pohľadávky, ktorá výkonom záložného práva uspokojená nebola, uplatnil na súde. Čo sa týka tvrdenia právneho zástupcu žalovanej 2., že v čase, kedy malo dôjsť k zosplatneniu úveru neboli k tomu splnené podmienky, pretože aj podľa prehľadu platieb predloženého zo strany žalobcu boli v tom čase zo strany žalovaných vykonané úhrady vo výške 8 000 Eur, tak toto tvrdenie je ničím nepodloženým tvrdením právneho zástupcu, ktorý napokon na poslednom pojednávaní aj sám

viedol, že mu cit. „zrejme blbol exel“. Naopak aj z predloženého prehľadu úhrad vyplýva, že žalovaní boli v tom čase s úhradou niekoľkých splátok úveru preukázateľne v omeškani. O trovách účastníkov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy voči obom žalovaným spoločne a nerozdielne a po upresnení petitu žaloby, ku ktorému došlo ešte pred vydaním platobného rozkazu bol v konaní úspešný v celom rozsahu. Je teda zrejme, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a to tak podľa § 255 ods. 1 CSP. Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené v II. výroku tohto rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči žalovaným 1. a 2. O konkrétnej výške trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia a to podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie včas podaným odvolaním napadla žalovaná 2. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má iný nedostatok, ktorý mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má chybu podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP, a táto chyba mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Za iný nedostatok konania s podstatným dopadom na jeho výsledok treba považovať, že súd konal so spoločnosťou Československá obchodná banka, a. s., ako žalobkyňou, hoci tá riadne nesplnomocnila spoločnosť HMG LEGAL, s. r. o., na svoje zastupovanie. Táto okolnosť unikla aj pozornosti právneho zástupcu žalovanej 2., zistil to až po vyhlásení rozsudku. Obratom uvedenú chybu avizoval súdu. Súd už nemohol meniť rozsudok, vyzval preto „právneho zástupcu žalobcu“ aby doplnil splnomocnenie. Ten reagoval dvoma splnomocneniami, ktoré udelila Československá obchodná banka, a. s., dvom fyzickým osobám, ktoré nie sú advokátmi, a to Mgr. G. F. a C.. U. Z.. Takéto splnomocnenia spĺňajú všetky náležitosti splnomocnenia podľa § 89 ods. 1 CSP, samozrejme, každé osve, nie obe súčasne. Jedna z týchto fyzických osôb mohla zastupovať banku v konaní pred súdom - nie súčasne obe. V zmysle § 89 ods. 1 CSP sa ale ani jedna z týchto osôb nemohla dať zastúpiť treťou osobou, a to ani advokátom. Nemohli to urobiť ani obe tieto fyzické osoby. Substitučne sa môže nechať zastúpiť len advokát (§ 89 ods. 1 a contrario a ods. 3 CSP). Za týchto okolností nemožno spoločnosť Československá obchodná banka, a. s., považovať za žalobcu. Za žalobcov podľa nás nemožno považovať ani G.. G. F. a C.. U. Z.. Súd mal ako so žalobcom konať s obchodnou spoločnosťou HMG LEGAL, s. r. o. Z hľadiska „substitučného splnomocnenia“ udeleného Mgr. G. F. a C.. U. Z. je bezpredmetné, či to sú zamestnanci banky, čo si, aspoň zatiaľ, i tak nemáme ako overiť. Chyby, spočívajúcej v akceptovaní „substitučného splnomocnenia“, sa dopustil už okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní pod sp. zn. 19Up/1050/2018. Hoci nebolo jednoduché na túto chybu prísť (aj právnenému zástupcovi žalovanej v 2. rade sa to podarilo až po vyhlásení rozsudku a náhodou), zodpovednosť súdu je tu objektívna. Navrhli sme vydanie opravného uznesenia, pokiaľ sa spoločnosť HMG LEGAL, s. r. o., nepreukáže platným splnomocnením udeleným Československou obchodnou bankou, a. s. Proti takému uzneseniu je prípustné odvolanie a aj v odvolacom konaní je možné preukazovať sa platným splnomocnením. Za tohto stavu je tu potom nesprávne skutkové zistenie o tom, kto je veriteľ a kto žalobca. Veriteľom je, vychádzajúc z tvrdení v žalobe, Československá obchodná banka, a. s. Žalobcom je spoločnosť HMG LEGAL, s. r. o., ktorá nie je majiteľom pohľadávky. To malo vyústiť do právneho posúdenia o absencii aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a k zamietnutiu žaloby. Je ale možné, že spoločnosť HMG LEGAL, s. r. o., sa dodatočne preukáže splnomocnením spĺňajúcim predpoklady podľa § 89 ods. 3 CSP. V takom prípade by predchádzajúce odvolacie námietky boli bezpredmetné. Sú tu ale aj iné odvolacie dôvody. Súd svojím procesným postupom znemožnil žalovanej realizovať jej patriace procesné práva v ústavnoprávnej intenzite. Žalovaná namietala špekulatívny postup veriteľa v súvislosti uplatňovaním záložného práva. Ako sme to preukázali výpisom z listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie L., okres U. Q., krátko po dražbe došlo k prevodu vlastníctva vydraženého bytu. Vklad vlastníckeho práva povolil Okresný úrad Nové Zámky pod sp. zn. V-1954/2018. Žalovaná navrhla vykonať dôkaz obstaraním uvedeného spisu a oboznámením sa sním. Súd tento dôkaz nevykonal. Súd tiež neférovovo pristupoval k sporovým stranám. Žalujúcej strane toleroval pasivitu, nereagovanie na výzvy súdu, reagovanie na poslednú chvíľu a dopĺňanie dôkazov nad rámec sudcovskej koncentrácie. Dôkazy žalovaných naproti tomu nevykonal a ani neobstaral. Súd ďalej nedostatočne zistil skutkový stav. Ako sme to už uviedli, vôbec sa nezaoberal tým, či nebol predaj zálohu na dražbe špekulatívny, keďže, ako sme to tvrdili a preukázali, krátko potom došlo k ďalšiemu prevodu vlastníckeho práva bytu, ktorý bol predtým zálohom. Nesprávne je aj

skutkové zistenie o tom, že žalovaní sa nijako nebránili v procese dražby proti ohodnoteniu predmetu dražby. Z výsluchu oboch žalovaných vyplýva, že žalovaným nikdy nebol doručený znalecký posudok s určením hodnoty zálohu. Keďže im nebol doručený, nemali možnosť akokoľvek namietat ohodnotenie bytu a žiadať o vypracovanie nového znaleckého posudku. Súd nezistil ani skutkový stav o skutočnej zaplatenej sume napriek návrhu dôkazu zo strany žalovaného 1., ktorý súd uznesením vyhlásením ústne do zápisnice dňa 03.05.2019 zamietol. Ak považujeme spoločnosť Československá obchodná banka, a. s., za žalobkyňu, je tu nesprávne právne posúdenie z iného dôvodu, než to uvádzame v bode 5. Nebolo sporným, že žalovaní uzatvorili s veriteľom úverovú zmluvu zabezpečenú záložným právom, že žalovaní sa dostali do omeškania so splácaním úveru a že veriteľ vykonal záložné právo dobrovoľnou dražbou. Procesnú obranu žalovaných o neférovej dražbe odmietol súd s tým, že platnosť dobrovoľnej dražby možno posudzovať výlučne v konaní o neplatnosti dražby podľa § 21 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Súdu uniklo, že v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vyšiel judikát R 61/2014 (uznesenie 2 MCdo 20/2011), ktorého práva veta znie: „Ak ten, vec ktorého bola dražená v rámci dobrovoľnej dražby, nebol jej vlastníkom, nestal sa vydražiteľ príklepom a zaplacením ceny dosiahnutej vydražením vlastníkom draženej veci, a to ani v prípade, že bol inak zachovaný postup podľa § 10 až 33 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov.“ V tomto zrušujúcom uznesení najvyšší súd vyvrátil právny názor vyjadrený v zrušenom rozsudku Krajského súdu v Trnave so sp. zn. 10Co/97/2010, podľa ktorého (citácia parafrázy z judikátu): „S prihliadnutím na to, že predaj na dražbe je verejnoprávny úkon, prechádza na vydražiteľa vlastníctvo veci aj vtedy, ak sa prípadne neskôr ukáže, že vec nebola vo vlastníctve toho, kto bol považovaný za jej vlastníka. Proti uvedeným dôsledkom dražby sa možno brániť len postupom podľa § 21 zákona č. 527/2002 Z. z. žalobou o určenie neplatnosti dražby.“ Nedávno sa od tohto právneho názoru chcel odchyliť senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6 C, ktorý v tejto súvislosti uznesením so sp. zn. 6 Cdo 60/2017 postúpil vec veľkému senátu. Veľký senát ale uznesením so sp. zn. 1 VCdo 1/2019 vrátil vec senátu 6 C. Urobil tak síce z procesných dôvodov (veľký senát posúdil dovolanie z hľadiska § 421 CSP ako procesne neprípustné). V každom prípade ostal neprelomeným judikát R 61/2014, z ktorého vyplýva opačný názor, než aký vyslovil súd v rozsudku napadnutom týmto odvolaním o nemožnosti domáhať sa revízie výsledkov dobrovoľnej dražby inak než žalobou o neplatnosť dražby. Dobrovoľná dražba, v ktorej si veriteľ uplatňuje záložné právo, aby si uspokojil svoju pohľadávku, predstavuje výkon práva. Ide o špecifický druh výkonu práva mimosúdne. Existujú aj iné druhy mimosúdneho výkonu práva. Dobré známe sú najmä dohody o zrážkach zo mzdy. Dobrovoľná dražba je ale špecifická svojou komplexnosťou. Dobrovoľná dražba sa vykoná jedným predajom zálohu a z jedného výťažku sa uspokojuje veriteľ. V zásade nie je možné, aby dražobník realizoval dražbu viac než jedným predajom zálohu. Záloh sa síce nie vždy podarí vydražiť na prvýkrát. Vydraží sa ale iba raz. Na výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou (ani iným spôsobom, ak sa na tom veriteľ so záložcom dohodol a nie je to v rozpore so zákonom) nie je potrebné žiadne predchádzajúce rozhodnutie súdu ani iného orgánu verejnej moci. Stačí vyhlásenie záložného veriteľa podľa § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Keďže ale celý proces vedie ku komplexnému výsledku, k prevodu vlastníctva zálohu, je potrebné považovať výsledok tohto procesu za res iudicata v širšom zmysle slova. Záložné právo má zabezpečovací a uhradzovací účel. Výkonom záložného práva sa oba účely naplnia. Sú predstaviteľné situácie, kedy záložca záloh úmyselne poškodí prípadne dôjde k nečakanému zníženiu hodnoty zálohu z dôvodov nie na strane záložného veriteľa. V takom prípade by bezpochyby mal záložný veriteľ právo domáhať sa náhrady škody (v širšom zmysle slova) od záložcu. Ak ale k ničomu takému nedošlo, je porušením princípu zákazu rozhodovať viac ako jedenkrát o veci, ak súd prizná záložnému veriteľovi po úspešnom uplatnení záložného práva druhýkrát už raz uplatnenú pohľadávku len preto, lebo pri prvom jej uplatnení nedôjde k takému jej uspokojeniu, aké si veriteľ predstavuje. Osobitne nespravodlivé je to v prípade, ako je tento, keď záloh mal v čase vzniku záložného práva (rok 2014) hodnotu, podľa znaleckého posudku, 34 500 Eur, no v čase pred dražbou, v roku 2017, podľa znaleckého posudku už len 20 900 Eur. Žalovaní sa naozaj nebránili po vykonaní dražby proti jej platnosti. Spoliehali sa práve na to, že záloh pôvodne v ich vlastníctve bude veriteľovi stačiť na uspokojenie pohľadávky. Nemožno im klásť na ťarchu, že nepodali žalobu o neplatnosť dražby, keď ani nemali záujem spochybňovať samotnú dražbu. Je ale ústavnoprávne neakceptovateľné, ak súd umožní vystaviť dlžníka dvojnásobnému postihu za omeškание so splácaním dlhu. Každý dlžník, ktorého dlh je zabezpečený záložným právom, sa tak ocitá v situácii extrémnej právnej neistoty. Sám má len obmedzený dosah na priebeh a výsledok dražby. Ide o proces mimo súdnej kontroly a v zásade aj mimo kontroly iných orgánov verejnej moci, prinajmenšom vo vzťahu ku konkrétnej dražbe. Nevie teda pozitívne ovplyvniť sumu, za ktorú sa záloh vydraží. Vie to ovplyvniť len negatívne, poškodením zálohu,

čo ale nebol tento prípad. Napriek tomu, v zmysle výkladu zákona uplatnenému súdom, každý dlžník, ktorého dlh je zabezpečený záložným právom, čelí hrozbe dvojnásobného postihu za omeškanie so splácaním dlhu. Ďalšou chybou v právnom posúdení je nesprávne posúdenie ustanovenia čl. VIII bodu 9 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286, o možnosti požadovať okamžité splatenie istiny a príslušenstva úveru. Toto ustanovenie, tak, ako ho naformuloval veriteľ v postavení dodávateľa, je v rozpore s § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Je tiež neurčité. Nie je zrejmé, porušenie ktorých povinností dlžníkov môže viesť k požadovaniu okamžitého splatenia istiny a príslušenstva. Ak by sa to malo vykladať tak, že na to má veriteľ právo v prípade akéhokoľvek porušenia zmluvy, nielen porušenia povinností s peňažným plnením, išlo by o neprijateľnú zmluvnú podmienku, umožňujúcu veriteľovi jednostranne určiť, čo je vlastne porušením zmluvných povinností. Porušením povinností je v takom prípade aj omeškanie vo výške 2 eurá alebo v trvaní jedného dňa. V tomto odkazujeme na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-415/11 Mohamed Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa). V bode 31 odôvodnenia rozsudku súdny dvor rekapituluje otázku, ktorú mu položil španielsky súd Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona takto (i. a.): „Možno považovať systém núteného výkonu súdnych exekučných titulov týkajúcich sa majetku, ktorý bol zaťažený hypotékou alebo založený, upravený v článku 695 a nasl. španielskeho občianskeho súdneho poriadku spoločne s obmedzením námietok proti výkonu rozhodnutia uvedeným v týchto ustanoveniach, za jasné obmedzenie ochrany spotrebiteľa, pretože spotrebiteľovi formálne i materiálne jasne bráni v podaní žalôb alebo v podaní opravných prostriedkov na súd, ktoré sú schopné zaistiť účinnú ochranu jeho práv? Tento návrh sa podáva s cieľom objasniť pojem neprimeranosť vzhľadom na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti zmlúv, ktoré sú uzatvorené na dlhé obdobie, v prejednávanej veci na 33 rokov, v prípadoch omeškania, ktoré nastane v rámci určitého veľmi obmedzeného obdobia.“ Generálna advokátka vo svojich návrhoch v bode 69 uvádza: „V konkrétnom prípade sa v šiestej podmienke zmluvy o úvere uvádza úprava, podľa ktorej môže sporiteľňa poskytujúca úver bez váhania vyhlásiť splatnosť celého úveru už v prípade omeškania dlžníka s platbou jednej mesačnej splátky z celkových 396 mesačných splátok, ktoré majú byť splácané v rámci trvania zmluvy počas 33 rokov.“ V bode 78 ďalej uvádza: „Vnútroštátny súd musí nakoniec tiež zohľadniť, aké možnosti má spotrebiteľ k dispozícii podľa vnútroštátneho práva, vrátane vnútroštátneho procesného práva, odstrániť účinky uskutočneného vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru. Pritom je dôležitá najmä možnosť, ktorú príjemcovi úveru priznáva článok 693 ods. 3 LEC, spočívajúca v tom, že výsledným vyrovnaním splatných splátok môže opäť zbaviť účinkov výpoveď či vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru. Zohľadniť to treba v rámci nevyhnutného celkového posúdenia, či bol spotrebiteľ spornou podmienkou neprimerane znevýhodnený v rozpore so zásadou primeranosti.“ Súdny dvor v bode 73 odôvodnenia svojho rozsudku uvádza: „V prvom rade pokiaľ ide konkrétne o podmienku týkajúcu sa predčasného splatenia uvedenú v dlhodobých zmluvách z dôvodu neplnenia povinností zo strany dlžníka počas určitého obdobia, je úlohou vnútroštátneho súdu predovšetkým preveriť, ako uviedla generálna advokátka v bodoch 77 a 78 svojich návrhov, či možnosť predajcu alebo dodávateľa rozhodnúť o splatnosti celého úveru závisí od toho, že si spotrebiteľ nesplnil povinnosť, ktorá je v spornom zmluvnom vzťahu podstatná, či sa táto možnosť priznáva v prípadoch, v ktorých je takéto nesplnenie povinnosti dostatočne závažné vo vzťahu k dobe splácania úveru a k jeho výške, či táto možnosť predstavuje odchýlku od právnych predpisov uplatňovaných v tejto oblasti a či vnútroštátne právo stanovuje primerané a účinné prostriedky, ktoré spotrebiteľovi, na ktorého sa takéto podmienka uplatní, umožnia, aby odvrátil účinky takejto splatnosti úveru.“ Nesprávny je ďalej výrok rozsudku o náhrade trov konania. Žalobca si v upomínacom konaní uplatnil pohľadávku vo výške 8 839,37 Eur (istina a vyčíslené úroky). Na základe výzvy Okresného súdu Banská Bystrica ale vzal žalobu späť v časti 1 031,12 Eur. Z hľadiska žalovanej 2., ktorá vyjadrovala súhlas s týmto čiastočným späťvzatím žaloby podaním z 28.05.2019 na základe výzvy súdu na č. I. 199. Žalobca bol teda úspešný len v rozsahu 88,33 % a žalovaní v rozsahu 11,67 %. Žalobcovi by teda mal súd priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77,66 %, nie 100 %. Samozrejme výrok o trovách napádame v celom rozsahu, nielen v rozsahu 23,34 %. Za chybu podľa § 365 ods. 2 CSP považujeme vydanie uznesenia z 03.05.2019 (ústne do zápisnice), ktorým súd zamietol návrh dôkazu, obstaranie výpisov z účtu v banke, ktorým by sa dali zistiť skutočné platby žalovaných. Ak zo žalujúcej strany nedôjde k zmene pokiaľ ide o preukázanie splnomocnenia na zastupovanie Československej obchodnej banky, a. s., navrhujeme, aby súd vydal odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietla a žalovanej 2. priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaná 2. má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Ak sa žalujúca strana preukáže platným splnomocnením, navrhujeme, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že má za to, že rozhodnutie súdu, proti ktorému podala žalovaná odvolanie, je správne a vychádza zo súdom zisteného skutkového stavu. Žalobca nesúhlasí s tvrdeniami žalovanej v podanom odvolaní, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to, že sme na výzvu súdu zo dňa 19.12.2019 v súdom stanovenej lehote doplnili náležité poverenie č. 024/2016/SR udelené zo strany žalobcu Československá obchodná banka, a.s. Mgr. G. F., zamestnancovi Československej obchodnej banky, a.s. zo dňa 11.04.2016 a poverenie č. 037/2016/SR udelené zo strany žalobcu Československá obchodná banka, a.s. C.. U. Z., zamestnankyni Československej obchodnej banky, a.s. zo dňa 05.05.2016, a taktiež aj splnomocnenie zo strany žalobcu Československá obchodná banka, a.s., zastúpená G.. G. F., povereným zástupcom (na základe poverenia) a JUDr. U. Z., poverenou zástupkyňou (na základe poverenia) advokátskej kancelárii HMG LEGAL, s.r.o., zo dňa 09.08.2018, má žalobca za to, že absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je možné považovať za dôvodný odvolací dôvod. Žalovaná v podanom odvolaní ďalej namieta posúdenie ustanovenia čl. VIII bodu 9 Zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286 v súvislosti s požadovaním okamžitého splatenia istiny a príslušenstva úveru. Žalovaná považuje formuláciu daného ustanovenia zmluvy za neurčitú a v rozpore s § 53 odsek 9 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len ako „OZ“). Žalovaná v odvolaní uvádza, že z formulácie predmetného ustanovenia zmluvy je taktiež nemožné zistiť, porušenie ktorých povinností dlžníkov môže viesť k požadovaniu okamžitého splatenia istiny s príslušenstva. Vzhľadom na to, že žalovaní v 1. a 2. rade úver riadne nesplácali a boli v omeškani s úhradou dlžnej sumy, podľa znenia čl. VIII bod 9 úverovej zmluvy mohla Banka využiť svoje zákonné a zmluvné právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Čl. VIII bod 9 Zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru: „Zmluvné strany sa ďalej dohodli, že ak Dlžník poruší svoje povinnosti dohodnuté Zmluvou, Podmienkami alebo súvisiacimi zmluvnými dokumentmi, môže Banka v súlade s Podmienkami od Zmluvy odstúpiť či požadovať okamžité splatenie istiny Úveru a Príslušenstva.“ Žalobca má za to, z ustanovenia čl. VIII bodu 9 úverovej zmluvy jasne a určito vyplýva možnosť okamžitého splatenia istiny úveru a jej príslušenstva v prípade porušenia povinností od dlžníkov. Podľa ustanovenia § 565 v spojení s ustanovením § 53 odsek 9 OZ, k tomu, aby veriteľ mohol od spotrebiteľa požadovať okamžité splatenie úveru s prísl., je potrebné, aby bol dlžník v omeškani s úhradou splátky 3 mesiace a súčasne bol zo strany veriteľa na uplatnenie tohto práva upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní. Žalobca sa preto stotožňuje s názorom súdu v predmetnom rozsudku, že podľa vyššie uvedených ustanovení bol postup zo strany veriteľa pri uplatňovaní si dohodnutej možnosti žiadať predčasné splatenie úveru s príslušenstvom v súlade so zákonom a preto považujeme žalovanou uvedené odvolacie dôvody v súlade s posúdením ustanovenia čl. VIII bodu 9 za bezpredmetné. Žalovaná sa v predmetnom odvolaní taktiež odvoláva na nesprávnosť výroku rozsudku o náhrade trov konania, vzhľadom na to, že si žalobca v upomínacom konaní uplatnil pohľadávku vo výške 8 839,37 Eur a neskôr na základe výzvy Okresného súdu Banská Bystrica vzal žalobca žalobu späť v časti 1 031,12 Eur. Žalobca má za to, že na základe čiastočného späťvzatia žaloby, ktoré bolo vykonané v rámci upomínacieho konania, nemožno požadovať percentuálne zníženie úspešnosti žalobcu o sumu, ktorá je rozdielom pôvodnej žalovanej výšky sumy pohľadávky a výšky sumy pohľadávky po čiastočnom späťvzati žaloby, vzhľadom na to, že pomer úspechu vo veci sa posudzuje z právneho sporu o zaplatenie pohľadávky vo výške 7 808,25 Eur s príslušenstvom. Ustanovenie § 255 odsek 1 CSP: „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“ Žalobca sa preto stotožňuje s výrokom rozsudku súdu a na základe vyššie uvedených skutočností má žalobca za to, že súd vo výroku rozsudku o náhrade trov konania správne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %. V nadväznosti na uvedené máme za to, že prvostupňový súd sa v napadnutom Rozsudku žalovaným správne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré počas konania na súde prvého stupňa vyšli najavo. Žalobca má za to, že rozhodnutie súdu, proti ktorému podala žalovaná odvolanie, je správne a vychádza zo súdom zisteného skutkového stavu a všetkých potrebných a relevantných dôkazov. V zmysle ustanovenia § 387 odsek 1 CSP a v nadväznosti na žalobcom predstreté skutočnosti a tvrdenia, žalobca žiada odvolací súd, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Žalovaná 2. cestou právneho zástupcu v replike uviedla, že v odvolaní vyčerpávajúco uviedla všetky odvolacie dôvody. Na uplatnených odvolacích dôvodoch nič nemení a plne sa pridriava podaného odvolania. Považuje ale za osobitne potrebné reagovať na otázku subjektu, ktorý vystupuje na žalujúcej strane. Súdu zaslala ešte dňa 17.12.2019 upozornenie na pochybenie spočívajúce v absencii splnomocnenia pre spoločnosť HMG LEGAL, s.r.o., platne udeleného spoločnosťou Československá obchodná banka, a. s. ako to spoločnosť HMG LEGAL, s.r.o., vo svojom vyjadrení uviedla, doručila

súdu poverenie č. 024/2016/SR udelené spoločnosťou Československá obchodná banka, a. s., Mgr. G. F. a C.. U. Z.. Ani súd, ani žalovaní nevedia, kto sú G.. G. F. a C.. U. Z.. Spoločnosť HMG LEGAL, s.r.o., tvrdí, že ide o zamestnancov banky. Toto tvrdenie si nemáme ako overiť. Bez ohľadu na to, či sú to zamestnanci banky alebo nie, z verejne dostupných zdrojov, najmä z webu Slovenskej advokátskej komory, sa dá ľahko zistiť, že nejde o advokátov. Taktiež tieto osoby nie sú oprávnené konať v mene banky, nie sú štatutármi. Banka síce mohla tieto osoby splnomocniť - inak povedané aj poveriť - zastupovaním v konaní (pravdaže nie oboch, ale len jedného z nich). Oni ale už nemohli substitučne splnomocniť spoločnosť HMG LEGAL, s.r.o. Nateraz preto platí, že žalobcom je HMG LEGAL, s.r.o., nie Československá obchodná banka, a. s. V tomto smere ustanovenie § 89 ods. 1 a ods. 3 CSP pripúšťa len jeden výklad, teda že strana sa môže dať zastúpiť inou osobou, no ak nejde o advokáta, môže mať strana len jedného všeobecného zástupcu, ktorý sa nemôže nechať substitučne zastúpiť. Naďalej preto trvá na tom, aby, s ohľadom na skutkový a právny stav, súd vydal opravné uznesenie, v ktorom v záhlaví uvedie ako žalobcu spoločnosť HMG LEGAL, s.r.o., namiesto spoločnosti Československá obchodná banka, a. s. Vo zvyšku odkazujeme na podané odvolanie.

5. Žalobca v duplike reagujúc na repliku žalovanej uviedol, že podľa ustanovenia § 20 odsek 2 prvá veta Občianskeho zákonníka: „Za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé.“ Podľa ustanovenia § 15 odsek 1 Obchodného zákonníka: „Kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza.“ Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že zákon nevyžaduje, aby poverení zamestnanci, ktorí sú oprávnení vykonávať úkony v mene právnickej osoby boli advokátmi, ako to opakovane uvádza a tvrdí žalovaná 2. Z citovaných zákonných ustanovení vychádza žalobca aj pri ďalšom nesprávnom tvrdení žalovanej 2., a to, že aj keby boli osoby vyššie uvedené poverené bankou na výkon určitých úkonov, nemôžu udeliť v mene právnickej osoby splnomocnenie advokátskej kancelárii HMG LEGAL, s.r.o. Žalobca má za to, že slovné spojenie „splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri takejto činnosti obvykle dochádza“ sa v tomto prípade vzťahuje aj na udelenie splnomocnenia advokátskej kancelárii na zastupovanie v civilnom sporovom konaní. Žalovaná 2. ďalej uvádza, že ak by aj došlo k povereniu zamestnancov žalobcu (obchodnej spoločnosti) je možné poveriť iba jedného zamestnanca a nie dvoch (a viacerých) zamestnancov súčasne. V zmysle už citovaných ustanovení zákonodarca nestanovil maximálny ani minimálny počet osôb, ktoré môže právnická osoba poveriť určitými činnosťami súvisiacimi s prevádzkovaním jej podniku a tiež ktoré môžu za ňu robiť iné osoby ako jej pracovníci. Žalobca má za to, že preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu doložením náležitých poverení, a to poverenia č. 024/2016/SR udeleného zo strany žalobcu Československá obchodná banka, a.s., Mgr. G. F., zamestnancovi Československej obchodnej banky, a.s. zo dňa 11.04.2016 a poverenia č. 037/2016/SR udeleného zo strany žalobcu Československá obchodná banka, a.s. JUDr. U. Z., zamestnankyni Československej obchodnej banky, a.s. zo dňa 05.05.2016, a taktiež aj splnomocnenia zo strany žalobcu Československá obchodná banka, a.s., zastúpeného Mgr. G. F., povereným zástupcom a JUDr. U. Z., poverenou zástupkyňou advokátskej kancelárii HMG LEGAL, s.r.o., zo dňa 09.08.2018. Žalobca sa ďalej pridŕža všetkých skutočností uvedených vo Vyjadrení k odvolaniu žalovanej v 2. rade zo dňa 29.01.2020.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej 2. vo výroku I. (vo veci samej) nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vo výroku II. (nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, keďže v tejto časti bolo odvolanie žalovanej 2. dôvodne podané.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods.2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Zo zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru reg. č. 331286 (ďalej aj ako zmluvy) odvolací súd zistil, že zmluvu uzatváral žalovaný 1. a žalovaná 2. ako v zmluve spolu identifikovaní ako „Dlžník“. Podľa čl. VI. bod 7 Obchodných podmienok, ktoré tvoria súčasť zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ak na strane dlžníka vystupuje viac osôb, považuje sa každý z nich za dlžníka a súčasne za spoludlžníka. Zmluva ako aj Obchodné podmienky, sa rovnako vzťahujú na všetkých spoludlžníkov, ktorí zodpovedajú za záväzky voči banke spoločne a nerozdielne.

10. Žalovaná 2. podala odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uzneseniu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej vytýkal vadu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) CSP a táto chyba mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

11. Z obsahu spisu v danej právnej veci vyplýva, že predmetom konania je žaloba žalobcu doručená Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 13.11.2018, ktorou sa domáhal vydania platobného rozkazu v upomínacom konaní, ktorým žalovaného 1. a 2. zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 8 839,37 Eur spolu s úrokom z úveru vo výške 4,28 % p.a. Zo sumy 6 619,78 Eur od 13.02.2018 do zaplataenia, úrok z omeškania 5 % p.a. zo sumy 7 808,25 Eur od 13.02.2018 do zaplataenia titulom nevrátených finančných prostriedkov poskytnutých žalobcom žalovaným 1. a 2. ako spoludlžníkom na základe zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru reg. č. 331286. Okresný súd Banská Bystrica vyzval dňa 03.12.2018 (č. I. 48) žalobcu podľa § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, aby sa vyjadril, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti istiny vo výške 7 808,25 Eur a v časti úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 619,78 Eur od 13.02.2018 do zaplataenia, pretože nárok v časti úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7 808,25 Eur od 13.02.2018 do zaplataenia je v rozpore s právnymi predpismi, pretože žalobca si uplatňuje úrok z omeškania nie len z istiny, ale aj z príslušenstva v podobe vyčíslených zmluvných úrokov vo výške 1 188,47 Eur. Žalobca vyjadril súhlas s navrhovaným znením platobného rozkazu a navrhol vydať platobný rozkaz v znení, že žalovaní sú povinní do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7 808,25 Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 619,78 Eur od 13.02.2018 do zaplataenia a náhradu trov konania. Okresný súd Banská Bystrica dňa 17.12.2018 vydal vo veci platobný rozkaz (č. I. 56), ktorý sa nepodarilo doručiť do vlastných rúk žalovanému 1. a proti ktorému žalovaná 2. podala odôvodnený odpor. Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec Okresnému súdu Nové Zámky ako súdu vecne a miestne príslušnému na jej prejednanie podľa § 13 v spojení s § 10 a § 14 CSP, nakoľko žalobca v zmysle § 10 ods. 3 a § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 o upomínacom konaní navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom podľa CSP. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len ako „súd prvej inštancie“) vyzval žalovaných 1. a 2. (č. I. 198, 199), aby sa v lehote 10 dní vyjadrili, či súhlasia so späťvzatím žaloby v časti o zaplataenie 1 031,12 Eur ako aj v časti o zaplataenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo dňa sumy 1 188,47 Eur od 13.02.2018 do zaplataenia. Výzva adresovaná žalovanému 1. sa vrátila súdu ako neprevzatá s poznámkou adresát neznámy (č. I. 202) a žalovaná 2. s čiastočným späťvzatím žaloby vyjadrila súhlas (č. I. 206). Súd prvej inštancie vyhovel napadnutým rozsudkom žalobe v celom rozsahu ako dôvodne podanej.

12. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci zaujal právny názor s poukazom na ustanovenia § 497 ObZ, § 1 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2 Občiansky zákonník, že žaloba žalobcu bola dôvodne podaná, keď dospel k záveru, že strany sporu uzatvorili platne úverovú zmluvu podľa § 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorej sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovaným 1. a 2. ako dlžníkom dohodnuté peňažné prostriedky na kúpu nehnuteľnosti a žalovaní 1. a 2. sa zaviazali žalobcovi poskytnutý úver v zmluve dohodnutým spôsobom splatiť a to aj spolu s dohodnutými úrokmi. Súd mal preukázané, že žalobca ako veriteľ z úverového vzťahu si svoj záväzok zo zmluvy splnil, úver v dohodnutom rozsahu žalovaným 1. a 2. ako dlžníkom poskytol. Žalovaní 1. a 2. ako dlžníci si však svoje povinnosti zo zmluvy riadne neplnili, úver dohodnutým spôsobom riadne nesplácali. Preto ich žalobca najskôr výzvou zo dňa 10.01.2017 upozornil na porušenie povinnosť a poskytol im lehotu na doplataenie dlžných splátok. V tom čase /ku dňu 09.01.2017/ boli žalovaní v omeškani s úhradou splátok spolu v sume 306,20 Eur. Keďže žalovaní 1. a 2. dlžobu napriek tejto výzve neuhradili, žalobca listom zo dňa 17.05.2017 oznámil, že vyhlásil ku dňu 15.05.2017 mimoriadnu splatnosť úveru a k uvedenému dňu vyčísli pohľadávku sumou 20 548,64 Eur. Žalobca tak urobil v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Možnosť požadovať okamžité splataenie istiny úveru a príslušenstva mali strany sporu dohodnutú v ustanovení článku VIII. bod 9

zmluvy. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej v rade 2., resp. jej právneho zástupcu a na rozdiel od nich takto koncipovanú dohodu o možnosti požadovať v prípade porušenia povinností od dlžníkov okamžité splatenie istiny úveru a jej príslušenstva považoval za dostatočne určité a jasné a v súlade s ustanovením § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z ustanovenia § 565 v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, k tomu, aby veriteľ mohol od spotrebiteľa požadovať okamžité splatenie úveru s prísl., je potrebné, aby bol dlžník v omeškaní s úhradou splátky 3 mesiace a súčasne bol zo strany veriteľa na uplatnenie tohto práva upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní. V tomto prípade uvedený zákonný postup zo strany veriteľa pri uplatňovaní si dohodnutej možnosti žiadať predčasné splatenie úveru s príslušenstvom dodržaný bol. Vychádzajúc aj prehľadu úhrad /č. l. 29/, mal súd za preukázané, že k jednostrannému uplatneniu uvedeného práva zo strany veriteľa došlo potom, ako boli žalovaní s úhradou splatnej splátky úveru v omeškaní viac ako 3 mesiace a súčasne potom, ako boli žalovaní ako dlžníci na možnosť uplatnenie si tohto práva zo strany žalobcu / veriteľa/ upozornení v lehote nie kratšej ako 15 dní. Keďže pohľadávka žalobcu bola zabezpečená zmluvným záložným právom, žalobca pristúpil k jeho realizácii, výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby. To, že k dražbe došlo relevantným spôsobom nespochybnila žiadna zo strán. Žalovaná 2. však uviedla, že realizovaním výkonu záložného práva, ktoré podľa nej plní aj uhradzovaciu funkciu, zanikli akékoľvek iné nároky voči žalovaným. Súčasne žalovaná 2. uviedla, že je problémom žalobcu, ako veriteľa, že si vybral takého dražobníka, ktorý nedokázal záloh speňažiť za vyššiu sumu a nezabezpečil čo najväčšie možné uspokojenie pohľadávky žalobcu v rámci výkonu záložného práva. Preto ak žalobcovi podhodnotením ceny nehnuteľnosti v dražbe vznikla nejaká škoda, nezodpovedná za ňu žalovaná 2., ale dražobná spoločnosť a od tejto si má žalobca uplatniť nárok na náhradu škody. Žalovaná 2. spochybnila tiež náklady na dražbu, tvrdila, že ich žalobca nepreukázal. Z v konaní predloženého listinného dôkazu: faktúry č. 2018007 a tabuľky vyčíslenia nákladov, mal súd za dostatočne preukázané, že výťažok z dražby bol vo výške 22 300 Eur a náklady dražby boli vo výške 1 949,48 Eur. Ako bolo uvedené vyššie, ku dňu 15.05.2017, t.j. ku dňu zosplatnenia úveru /využitia práva veriteľa požadovať od dlžníkov okamžitú úhradu istiny a príslušenstva pohľadávky/, bola táto pohľadávka na istine a príslušenstve vo výške 27 420,61 Eur a pozostávala z istiny úveru 27 087,34 Eur a zo zmluvných úrokov 331,47 Eur a zo zákonných úrokov 1,80 Eur. Následne však žalovaní 1. a 2. čiastočne plnili, dňa 15.06.2017 uhradili sumu 40,09 Eur, dňa 17.07.2017 sumu 40,09 Eur a následne sumu 36,86 Eur. Uvedená suma spolu vo výške 117,04 Eur bola zo strany žalobcu započítaná na pohľadávku istiny. Výkon záložného práva, t.j. dražba, sa uskutočnil dňa 26.01.2018 a dražená nehnuteľnosť bola vydražená za sumu 22 300 Eur. Po uspokojení nákladov dražby v sume 1 949,48 Eur, bol zvyšok výťažku dražby vo výške 20 350,52 Eur, použitý na úhradu istiny úveru. Po zaúčtovaní výťažku dražby na istinu pohľadávky, predstavovala ku dňu 12.02.2018 pohľadávka žalobcu sumu 8 839,37 Eur a pozostávala z istiny úveru 6 619,78 Eur / pôvodne 27 087,34 Eur - čiastočné plnenie 117,40 Eur - výťažok dražby 20 350,52 Eur/ a neuhradený zmluvný úrok z úveru vo výške 1 188,47 Eur, z vyčísleného úroku z omeškania 1 031,12 Eur. Z uvedenej sumy sa žalobca v súčasnosti domáha od žalovaných 1. a 2. zaplataenia doposiaľ neuhradenej istiny 6 619,78 Eur , vyčísleného úroku z úveru vo výške 1 188,47 Eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 619,78 Eur /istina úveru/ od 13.02.2018 do zaplataenia. Žalovaní 1. a 2. v konaní nepreukázali, že z uvedenej dlžnej sumy, uhradili čo i len časť. Preto súd zaviazal žalovaných 1. a 2., aby spoločne a nerozdielne uhradili žalobcovi žalovanú sumu 7 808,25 Eur /istina 6 619,78 Eur - vyčíslený úrok 1 188,47 Eur/. Žalovaní 1. a 2. sú s úhradou žalovanej sumy nepochybné v omeškaní, ku dňu 13.02.2018 bola splatná celá dlžná istina, preto súd v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi aj ním uplatnený 5%-ný úrok z omeškania z istiny 6 619,78 Eur od 13.02.2018 do zaplataenia.

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožňuje aj s právnymi názormi súdu prvej inštancie vo veci a s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nevidel dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

14. Súadne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym

vyhodnotením vykonaných dôkazov, alebo predpokladom „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany, či prostriedkami procesného útoku.

15. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 389 ods.1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zakúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/141/2017 z 30. 08. 2018). Právo na spravodlivý proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom Z práva na spravodlivý súdny proces alebo pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednaní veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia NS SR sp. zn. 1ECdo 10/2014, 3Cdo 146/2013). Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. V súvislosti s námietkou odvolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko prijaté na rokovaní Občiansko-právneho kolégia NS SR, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné

vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 2/2016, možno aplikovať na odvolacie konanie, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí práva na spravodlivý súdny proces, pre ktorú by musel odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť.

19. Ustanovenie § 365 ods.1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

20. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal námietkou žalovanej 2. vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a oprávnením spoločnosti Advokátska kancelária HMG LEGAL, s.r.o. zastupovať žalobcu v tomto konaní.

21. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009)

22. V danej veci je žalobcom Československá obchodná banka, a.s., ktorá so žalovanými 1. a 2. uzatvorila zmluvu o poskytnutí hypotekárneho úveru reg. č. 331286, teda žalobcovi patrí hmotnoprávne postavenie oprávňujúce ho domáhať sa v súdnom konaní zaplata pohľadávky vyplývajúcej z danej úverovej zmluvy, teda mu svedčí aktívna vecná legitímácia. V súvislosti s oprávnením spoločnosti advokátska kancelária HMG LEGAL, s.r.o. zastupovať žalobcu v tomto konaní je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca zastúpený Mgr. G. F. (povereným zástupcom na základe poverenia) a C.. U. Z. (povereným zástupcom na základe poverenia) spolu so žalobou predložil súdu plnú moc udelenú advokátskej kancelárii HMG LEGAL, s.r.o. (č. I. 7). Žalobca cestou advokátskej kancelárie tiež predložil poverenia udelené G.. G. F. (č. I. 271) a JUDr. U. Z. (č. I. 274) k tomu, aby v zastúpení ČSOB splnomocnili advokátsku kanceláriu HMG LEGAL, s.r.o. na zastupovanie ČSOB pred súdmi ... Poverený zamestnanec je oprávnený zastupovať banku pri vyššie uvedených právnych úkonoch a podpisovať za banku výlučne len spolu s ďalším zamestnancom banky, ktorý je rovnako písomne povereným na zastupovanie banky pri takýchto právnych úkonoch.

23. Podľa § 20 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány). (ods. 1) Za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osobe, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie, o ktorom druhý účastník nemohol vedieť. (ods. 2)

24. Podľa § 31 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocnenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia (ods. 1). Pri plnomocnenstve udelenom právnickej osobe vzniká právo konať za splnomocniteľa štatutárnemu orgánu tejto osoby alebo osobe, ktorej tento orgán udelí plnomocnenstvo (ods. 2).

25. Odvolací súd je toho názoru, že námietka žalovanej 2. uvedená v odvolaní, že len jedna z fyzických osôb (Mgr. G. F. alebo JUDr. U. Z.) mohla zastupovať banku v konaní pred súdom podľa § 89 ods. 1 CSP, ale ani jedna sa nemohla následne dať zastúpiť treťou osobou, teda ani advokátom, nie je dôvodná. Ust. § 89 ods. 1 CSP hovorí, že strana sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Zvolený zástupca sa nemôže dať zastúpiť, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Pokiaľ ide o konanie za právnickú osobu, procesnoprávna úprava odkazuje na použitie ustanovení osobitného predpisu (§ 72 CSP). Tým je primárne Občiansky zákonník, ktorý upravuje konanie za právnickú osobu v § 20

OZ. Okrem štatutárneho orgánu môžu za právnickú osobu konať aj jej zamestnanci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé (§ 20 ods. 2 OZ). Oprávnenie konkrétneho zamestnanca konať za právnickú osobu ako sporovú stranu sa súdu preukazuje poverením, ktoré však nezakladá vzťah zastúpenia na základe splnomocnenia. Zamestnanec ani štatutárny orgán nie sú bez ďalšieho splnomocnenými zástupcami a ich právne postavenie sa nespravuje ustanoveniami o zastúpení. Na základe skutočností uvedených v tomto odseku je zrejmé, že za ČSOB ako právnickú osobu konali na základe osobitných poverení zamestnanci ČSOB, ktorých banka oprávnila udeliť splnomocnenie na zastupovanie v súdnom konaní advokátskou kanceláriou HMG LEGAL, s.r.o. a ako bolo uvedené vyššie, poverenie udelené nemožno považovať za procesné splnomocnenie, preto nemôže platiť ani výklad žalovanej 2., že fyzické osoby (Mgr. G. F. alebo JUDr. U. Z.) ako splnomocnenci žalobcu sa už potom podľa § 89 ods. 1 CSP nemohli dať zastúpiť advokátom resp. advokátskou kanceláriou. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že mal v danej veci preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu ako aj riadne splnomocnenie Československej obchodnej banky, a.s. udelené advokátskej kancelárii HMG LEGAL, s.r.o. na svoje zastupovanie v tomto konaní.

26. Žalovaná 2. namietala, že jej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a zároveň namietal nesprávne zistený skutkový stav (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), tým, že súd nevykonával ňou navrhovaný dôkaz (obstaranie spisu Okresného úradu Nové Zámky týkajúci sa povolenia vkladu vlastníckeho práva sp. zn. V-1954/2018). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúci z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.)

27. Pokiaľ žalovaná 2. namietala, že súd nepristupoval rovnako k sporovým stranám, žalobcovi toleroval pasivitu, nereagovanie na výzvy súdu resp. reagovanie na poslednú chvíľu dopĺňanie dôkazov nad rámec sudcovskej koncentrácie, odvolací súd uvedené námietky považuje len za všeobecné tvrdenia žalovanej, ktoré nepreukazujú, ktoré konkrétne práva žalovanej boli porušené v takej intenzite, že by mali za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces, a preto uvedenú námietku odvolací súd považuje za nedôvodnú.

28. Čo sa týka namietaného nevykonania navrhovaných dôkazov (nevyžiadanie spisu katastrálneho úradu resp. nezistenie skutočných nákladov na vykonanie dražby), odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, avšak len súd rozhodne, ktorý z označených, resp. navrhnutých dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy sporových strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním

držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý sporovou stranou navrhovaný dôkaz, v zmysle § 220 ods. 2 CSP uvedie, prečo dôkaz nevykonal. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom.

29. Žalovaná sa v danej veci snažila spochybniť platnosť vykonanej dražby, tvrdením, že po vydražení ich bytu následne došlo k ďalšiemu prevodu bytu, čo nasvedčuje, že išlo o špekulatívnu dražbu, ďalej tvrdila, že nemala možnosť sa oboznámiť so znaleckým posudkom určujúcim hodnotu ich nehnuteľnosti, pretože veriteľ im ho nedoručil a tiež namietala, že žalobca nepreukázal náklady, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s dražbou. Žalovaná zastáva názor, že namietaný neplatnosť dražby môže s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/20/2011 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 61/2014 aj mimo konania o neplatnosť dražby. V súvislosti s uvedeným je potrebné v prvom rade uviesť, že najvyšší súd v danej veci riešil právnu otázku prelomenia zásady „nemo plus iuris“ v prípade dobrovoľnej dražby, teda otázku, či v prípade dobrovoľnej dražby môže dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva (dobromyseľným) vydražiteľom, i keď povinný nebol vlastníkom nehnuteľnosti v porovnaní s dražbou vykonanou v exekučnom konaní súdnym exekútorom ako vykonávateľom verejnej moci. Z daného rozhodnutia nemožno extrahovať záver, že sa možno dovolávať neplatnosti dražby aj mimo konania podľa § 21 zákona č. 527/2002 Z. z. Naopak, dovolací súd v predmetnom rozhodnutí konštatuje, že otázkou platnosti dobrovoľnej dražby sa dovolací súd nezaoberal, nakoľko toto nie je možné riešiť v tomto konaní (žalobca v zákonom určenej lehote platnosť dražby na súde nenapadol, otázkou platnosti dražby sa už nemožno zaoberať ako otázkou predbežnou v inom konaní), no zároveň treba uviesť, že riešenie danej otázky nie je pre toto konanie v konečnom dôsledku ani potrebné. Práve s poukazom na uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu a tiež s poukazom na § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. je odvolací súd toho názoru, že pokiaľ žalovaný v prekluzívnej lehote troch mesiacov odo dňa príklepu nepodal žalobu o neplatnosť dražby, odvolací súd nie je oprávnený v danom konaní riešiť otázky v súvislosti s priebehom dražby resp. jej neplatnosťou, keďže žalovaní mali možnosť chrániť svoje subjektívne práva v konaní podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., čo však neučinili. Vzhľadom na uvedené, je potom odvolací súd aj toho názoru, že nevykonanie dôkazov navrhovaných žalovanou 2. by nemalo za následok preukázanie právne významnej skutočnosti, a preto dané odvolacie dôvody odvolací súd vyhodnotil ako nespôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd však považuje za potrebné dodať, že súd prvej inštancie mal preukázané vynaloženie nákladov spolu s odmenou s organizovaním dražby vo výške 1 949,48 Eur faktúrou č. 2018007 (č. l. 128) s ktorou strany oboznámil na pojednávaní dňa 03.04.2019 (vyjadrenie doručené súdu prvej inštancie dňa 03.04.2019 spolu s prílohami). Vzhľadom na vykonané dokazovanie súdu prvej inštancie mal aj odvolací súd preukázané vynaloženie nákladov spolu s odmenou s organizovaním dražby vo výške 1 949,48 Eur.

30. Žalovaná tiež v podstate namietala, že vykonaním dražby mala v podstate zaniknúť celá pohľadávka veriteľa a veriteľ už v prejednávanej veci nie je oprávnený domáhať sa zaplatenia zvyšku pohľadávky, ktorá nebola uspokojená dražbou. O opaku tohto názoru, však svedčí § 27 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. podľa ktorého, ak uhradil vydražiteľ cenu dosiahnutú vydražením v ustanovenej lehote, prechádza na neho vlastnícke právo alebo iné právo k predmetu dražby udelením príklepu; to neplatí, ak je vydražiteľom osoba, ktorá je povinná zapísať sa do registra partnerov verejného sektora podľa osobitného predpisu,¹⁷) ak v čase príklepu nie je zapísaná v tomto registri. Ku dňu zaplatenia ceny dosiahnutej vydražením vydražiteľom zaniká pohľadávka veriteľa v rozsahu uspokojenia veriteľa z výťažku dražby. Z citovaného ust. vyplýva, že pohľadávky veriteľa, ktorá nebola uspokojená vykonaním dražby nezaniká a veriteľ je oprávnený sa domáhať uhradenia jej zvyšku napr. aj v súdnom konaní, preto aj uvedená námietka žalovanej 2. nie je dôvodná.

31. V súvislosti s námietkou žalovanej 2. nesprávneho právneho posúdenia ohľadne platnosti zmluvného dojednania podľa čl. VIII. bod 9 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286 o možnosti požadovať okamžité splatenie istiny a príslušenstva pre jeho neurčitosť, súd prvej inštancie v právne relevantnej časti zaujal názor, že predmetná dohoda je jasná, určitá a zrozumiteľná, uzavretá v súlade s Občianskym zákonníkom. Súd prvej inštancie sa vyjadril aj k postupu pri uplatnení práva podľa tejto dohody, pričom konštatoval, že veriteľ postupoval v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

32. Podľa čl. VIII. bod 9 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286 sa zmluvné strany dohodli, že ak dlžník poruší svoje povinnosti dohodnuté zmluvou, podmienkami alebo súvisiacimi zmluvnými dokumentmi, môže banka v súlade s podmienkami od zmluvy odstúpiť, či požadovať okamžité splatenie istiny úveru a príslušenstva.

33. V čl. I. predmetnej zmluvy je uvedené, že súčasťou Zmluvy sú Obchodné podmienky Banky pre poskytovanie hypotekárnych a ďalších úverov a Všeobecné obchodné podmienky Banky (ďalej len „Podmienky“). Odlišné ustanovenia zmluvy majú prednosť pred znením Podmienok. Podpisom Zmluvy Dlžník potvrdzuje a vyhlasuje, že prevzal tieto Podmienky a oboznámil sa s ich obsahom.

34. Podľa čl. IV. bod 5 Obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286, Banka môže požadovať okamžité jednorazové splatenie istiny úveru a príslušenstva alebo odstúpiť od zmluvy, najmä pokiaľ dlžník: a) bude v omeškaní s úhradou viac ako dvoch splátok úveru alebo jednej splátky úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace, b)až h) ...

35. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

36. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

37. V súvislosti s námietkou žalovanej 2. nesprávneho právneho posúdenia ohľadne platnosti zmluvného dojednania podľa čl. VIII. bod 9 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286 o možnosti požadovať okamžité splatenie istiny a príslušenstva ako rozporného s ustanoveniami § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a pre jeho neurčitost', žalovaná 2. v podanom odvolaní uviedla len toľko, že nie je zrejmé, porušenie ktorých povinností dlžníkov môže viesť k požadovaniu okamžitého splatenia istiny a prísl., teda nielen porušenie povinností s peňažným plnením, pri ktorom porušení povinností je v takom prípade aj omeškanie vo výške 2 eur alebo v trvaní jedného dňa. Odvolací súd k tejto vyššie uvedenej namietanej konkrétnej (skutkovej a právnej) vade rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza, že vyššie uvedená námietka žalovanej v 2. rade nie je v danej právnej veci právne významná, teda je nedôvodná, keďže právne významná by bola v danej právnej veci námietka platnosti čl. VIII. bod 9 predmetnej zmluvy v súvislosti s možnosťou žalobcu požadovať okamžité splatenie istiny a príslušenstva od žalovaných z dôvodu riadneho a včasného nesplácania úverového dlhu žalovanými, teda pokiaľ by žalovaná 2. v podanom odvolaní namietala neplatnosť zmluvnej podmienky - čl. VIII. bod 9 predmetnej zmluvy v spojení s čl. IV. bod 5 Obchodných podmienok (ktoré sú súčasťou zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru č. 331286), ktorá upravuje možnosť žalobcu uplatnenia požadovať okamžité jednorazové splatenie istiny úveru a príslušenstva, pokiaľ bude dlžník v omeškaní s úhradou viac ako 2 splátok úveru alebo jednej splátky úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace, pre rozpor s ustanoveniami § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, resp. jeho neurčitost'. Žalovaná 2. samotný postup žalobcu v súvislosti s realizáciou čl. VIII. bod 9 predmetnej zmluvy v spojení s čl. IV. bod 5 Obchodných podmienok pri uplatnení predčasnej splatnosti dlhu ako rozporný s ustanoveniami § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka nenamietala (neuvádzala konkrétnu skutkovú a právnu vadu).

38. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok sporu, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena stranou sporu je jej neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena. Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad, neúspech sa pričíta strane sporu, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno, zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí strana sporu preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá strana sporu je povinná stanovený okruh skutočností preukázať.

39. Pokiaľ žalovaná 2. namietala, že súd prvej inštancie nedoplnil dokazovanie listinným dôkazom (vyžiadaním si od žalobcu prehľadu transakcií žalovaného 1. na účet žalobcu) ohľadne skutočne zaplatenej sumy žalovanými 1., 2. žalobcami, odvolací súd uvádza, že žalobca na č.l. 29 spisu predložil súdu prvej inštancie dôkaz preukazujúci prehľad splácania splátok podľa predmetnej úverovej zmluvy žalovanými 1.,2., vznik omeškania so splácaním jednotlivých splátok, ako aj aktuálnu výšku dlhu v rozhodnom období. Pokiaľ žalovaný 1. tvrdil, resp. žalovaná 2., že výška dlhu nezodpovedala tvrdeniu žalobcu, bolo na žalovaných dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenia, avšak žalovaný 1., ani žalovaná 2. dôkazné bremeno svojho tvrdenia neunesli.

40. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

41. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ako aj s podstatnými tvrdeniami odvolateľa uvedenými v podanom odvolaní. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo svojom rozhodnutí dal odpoveď len na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci podstatný význam, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia odvolacieho súdu.

42. Odolanie žalovanej 2. čo do výroku o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd považuje za dôvodné, pretože súd prvej inštancie pri rozhodovaní nevzal do úvahy skutočnosť, že civilné sporové konanie je pokračovaním upomínacieho konania, teda spolu tvoria jeden celok, a preto ak predmet konania bol vymedzený už podaním návrhu na vydanie upomínacieho platobného rozkazu a v konaní došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby pred dorúčením žaloby žalovanému, túto skutočnosť je súd povinný zohľadniť pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, sa konanie začína podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu a na konanie podľa tohto zákona sa subsidiárne použijú ustanovenia CSP (§ 15 zákona č. 307/2016 Z. z.). Súd prvej inštancie sa v danej veci nevysporiadal s tým, že ak došlo k zastaveniu konania (čo i len v časti), bol povinný o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť v súlade s § 256 CSP rozhodujúc podľa zásady zodpovednosti zavinenia za zastavenie konania a vo zvyšnej časti rozhodovať podľa § 255 CSP podľa zásady úspechu v konaní. Hoci súd o čiastočnom späťvzatiu žaloby podľa § 145 ods. 3 CSP nerozhoduje, nemôže súd opomenúť skutočnosť, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo.

43. Odvolací súd v súvisiacom výroku II. o nároku na náhradu konania pred súdom prvej inštancie napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovaným 1., 2. v rozsahu 77,66 % s poukazom na dôvody vyššie uvedené v bode 40. tohto rozsudku v súlade ustanoveniami § 396 ods.1, § 255 ods.1, § 256 ods.1 CSP.

44. O trovách odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej 2. odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní (vo veci samej) plný úspech priznal voči žalovanej 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O trovách odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného 1. odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 257 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech nepriznal voči žalovanému 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1., pretože tento odvolanie vo veci nepodal.

45. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).